

Υπάρχει Κορεσμός στον Εθελοντισμό;

Γράφει ο Χρίστος Παπαχριστοδούλου – Εκπαιδευτικός, μέλος της Διοικούσας Επιτροπής του Ε.Σ.Σ.Ε. Λεμεσού

Ακούει κανείς από κάποιους εκφράσεις όπως: « Κόπωση των Εθελοντών », « Κορεσμός στον Εθελοντισμό » και άλλες παρόμοιες και εύλογα διερωτάται πώς συμβαίνει όταν τόσος πολύς κόσμος κάθε ηλικίας ενισχύει δραστηριότητες εθελοντισμού είτε με προσωπική συμμετοχή είτε με την ανταπόκριση και παρουσία του στις εκδηλώσεις που είναι ασφαλώς ουσιαστική ενίσχυση των εθελοντών στις προσπάθειες τους.

Η έκφραση του κορυφαίου Αϊνστάιν « Υπάρχουμε για τους συνανθρώπους μας » τοποθετεί τον κάθε άνθρωπο στη θέση που πρέπει ώστε στο μέτρο των δυνατοτήτων του να είναι χρήσιμος για την κοινωνία και τους συνανθρώπους του.

Λέχθηκε ακόμη πως μια κοινωνία κρίνεται από την προσφορά της στα μέλη της που υστερούν με οποιονδήποτε τρόπο ή καλύτερα από τη δημιουργία συνθηκών όπου οι αδυναμίες καλύπτονται ή εκμηδενίζονται και παρέχεται η δυνατότητα σε λιγότερους τυχερούς να διεκδικήσουν ισότιμα τις χαρές της ζωής.

Στην καθημερινή μας ζωή βλέπουμε τις τόσες πτυχές όπου η δική μας κοινωνία αγωνίζεται για μια καλή κριτική, μια αξιόλογη βαθμολογία. Σε πολλούς τομείς οι κρατικές υπηρεσίες, αλλού οι δημοτικές υπηρεσίες αλλά και η προσφορά των δεκάδων εθελοντικών οργανώσεων που καλύπτουν σχεδόν όλους τους τομείς, όπου υπάρχει ανάγκη και περιθώριο προσφοράς.

Εκεί όπου τα τελευταία χρόνια γίνεται σημαντική και ουσιαστική εργασία με συνεχείς βελτιώσεις είναι ο χώρος της εκπαίδευσης. Από τα πρώτα στάδια εντοπίζονται τα παιδιά με τις διάφορες μορφές αναγκών εκπαίδευσης. Υπάρχει ήδη η Νομοθεσία Ειδικής Αγωγής στην Εκπαίδευση και ανάλογα υπάρχει η φοίτηση με στήριξη (σε προσωπικό επίπεδο ή και σε πολύ μικρές ομάδες). Εκεί όπου χρειάζεται δημιουργούνται μέσα στο σχολείο « ειδικές μονάδες » για προσφορά πιο μεγάλης βοήθειας σε παιδιά εκτός της κανονικής τάξης. Υπάρχουν τέλος τα ειδικά σχολεία όπου φοιτούν παιδιά με σοβαρές δυσκολίες κανονικής φοίτησης. Για τις ανάγκες αυτές στο χώρο της εκπαίδευσης προσφέρουν τις υπηρεσίες τους ειδικά καταρτισμένοι εκπαιδευτικοί και ειδικοί συνδετικοί λειτουργοί που παρακολουθούν, συντονίζουν, διευρύνουν και κατευθύνουν τις διάφορες περιπτώσεις. Συνολικά στις υπηρεσίες της Ειδικής Εκπαίδευσης απασχολούνται γύρω στους 900 εκπαιδευτικούς.

Σημαντική βοήθεια σε παιδιά που έχουν ανάγκη παρέχουν οι σχολικοί συνοδοί. Πρόκειται για ενήλικα άτομα που προσλαμβάνονται με συγκεκριμένη διαδικασία και συνοδεύουν παιδιά στους χώρους του σχολείου, σε όλη τη διάρκεια της σχολικής λειτουργίας τόσο για διευκόλυνση των παιδιών όσο και για την ασφάλεια τους και γενικά ασφαλή παρουσία τους στο σχολείο. Πρέπει να τονισθεί ότι τα τελευταία χρόνια στα σχολεία έγιναν ράμπες για απρόσκοπτη διακίνηση παιδιών με πρόβλημα κίνησης ενώ στα πλαίσια των έργων αντισεισμικής αναβάθμισης των σχολικών κτιρίων τοποθετούνται ανελκυστήρες για διευκόλυνση παιδιών και εκπαιδευτικών.

Η καλλιέργεια και ανάπτυξη του πνεύματος εθελοντικής προσφοράς και η ενεργός συμμετοχή σε ανάλογες δραστηριότητες επιτυγχάνεται μέσα στις σχολικές μονάδες μέσω των

Ομίλων «Κοινωνικής Προσφοράς», «Ερυθρού Σταυρού», «Αιμοδοσίας» και άλλων Ομίλων όπου η συμμετοχή των παιδιών είναι αθρόα και η δραστηριότητα ουσιαστική και αξιόπαινη. Παράλληλα η καλλιέργεια της σωστής στάσης και του σεβασμού στα δικαιώματα των συνανθρώπων μας που έχουν δυσκολίες.

Η διασφάλιση της ελεύθερης διακίνησης των αναπήρων στα πεζοδρόμια και τις ράμπες, οι χώροι στάθμευσης που διατίθενται για ανάπηρους είναι το λιγότερο που ο κάθε πολίτης οφείλει να σέβεται. Σχεδόν καθημερινά διαβάζουμε και βλέπουμε άρθρα με τα παράπονα συνανθρώπων μας που το απλό δικαίωμα της απρόσκοπτης διακίνησης και πρόσβασης σε ουσιαστικούς χώρους παραβιάζεται συνήθως από επιπολαιότητα ή ακόμη απειρισκεψία κάποιων.

Υπάρχουν τόσες δυσκολίες, προβλήματα και ανάγκες που χρειάζεται η συνεχής εγρήγορση όλων. Κοντά στις αρμόδιες αρχές, παράλληλα με το δικό του τρόπο ο εθελοντής δραστηριοποιείται, προσφέρει και συνεισφέρει για τη δημιουργία της κοινωνίας με υψηλή βαθμολογία. Ασφαλώς οι ρυθμοί της καθημερινής ζωής διαφοροποιούνται και ο ελεύθερος χρόνος του εθελοντή περιορίζεται, όμως πιστεύω πως ούτε «κορεσμός στον εθελοντισμό» ούτε «κόπωση των εθελοντών» παρατηρείται. Στον τόπο μας ευτυχώς οι ρίζες είναι πολύ βαθιές. Συνεχώς νέοι κλώνοι και παρακλάδια εθελοντισμού και προσφοράς απλώνονται γιατί «Σ' αυτόν τον κόσμο που ολοένα στενεύει, ο καθένας χρειάζεται όλους τους άλλους» όπως εύστοχα αναφέρει ο Γιώργος Σεφέρης.

